

Conflictele juridice de natura constituțională: ce sunt acestea și cine sesizează Curtea Constituțională

Conducerea PSD ia în calcul să sesizeze Curtea Constituțională cu privire la situația în care se va afla Guvernul Ilie Bolojan, după ce miniștrii social-democrați își dau demisia și nu exclude nici depunerea unei moțiuni de cenzură.

Potrivit unor surse social-democrate, este în analiza [posibilitatea de a fi sesizată Curtea Constituțională](#) cu un eventual conflict între Parlament și Guvern după ce miniștrii social-democrați își dau demisia.

Acest demers ar fi necesar, conform surselor, deoarece Constituția nu prevede ce se întâmplă dacă un partid se retrage de la guvernare, iar guvernul devine minoritar, fără susținere în Parlament.

PSD ar urma să întrebe CCR dacă acest guvern minoritar ar trebui să vină în Parlament și să ceară vot de încredere.

Conform articolului 146, alin. e) din Constituție, Curtea Constituțională poate soluționa conflicte juridice de natura constituțională la cererea președintelui României, a unuia dintre președinții celor două Camere, a primului-ministru sau a președintelui Consiliului Superior al Magistraturii.

În decizia Deciziei Curții Constituționale nr. 504 din 18 septembrie 2019, Curtea a precizat că desemnarea miniștrilor interimari nu are nevoie de acordul Parlamentului, motivând că 'atribuțiile unui ministru interimar sunt, în esență, de asigurare a continuității activității ministerului, de menținere a derulării tuturor activităților de rutină specifice, pentru un interval de maximum 45 de zile. Numirea unor miniștri interimari dintre membrii Guvernului reprezintă o soluție ce asigură stabilitate activității ministeriale și guvernamentale și are caracter tranzitoriu, primul-ministru având la dispoziție 45 de zile pentru a identifica cea mai bună soluție cu privire la întregirea echipei sale guvernamentale'.

(sursa: https://www.ccr.ro/wp-content/uploads/2020/07/Decizie_504_2019.pdf).

Decizia nr. 671 din 20 octombrie 2021 a CCR arată că votul în parlament este necesar atunci când se schimbă compoziția politică a guvernului și nu se aplică perioadei de interimat. Astfel, spune CCR, dacă prin propunerea de 'remaniere' se schimbă 'structura' sau 'compoziția politică' a Guvernului, adică 'este cooptat sau, după caz, scos de la guvernare un partid politic sau mai multe', în acest caz, 'numirea miniștrilor nu mai poate avea loc doar prin decret al președintelui, la propunerea primului-ministru, ci, în prealabil, este necesară aprobarea Parlamentului cu privire la propunerea primului-ministru de remaniere a Guvernului' (sursa:

https://www.ccr.ro/wp-content/uploads/2021/11/Decizie_671_2021.pdf)

*** Procedura soluționării conflictelor juridice de natura constituțională

Cererea de soluționare a conflictului juridic de natura constituțională trebuie să menționeze autoritățile publice aflate în conflict, textele legale în baza cărora a fost formulată sesizarea, poziția părților, precum și opinia autorului cererii, potrivit Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

Președintele Curții Constituționale comunică cererea părților reclamate, acestea din urmă având la dispoziție 20 de zile pentru a trimite Curții un punct de vedere în privința conflictului. După ce a primit ultimul punct de vedere de la părți, președintele Curții Constituționale stabilește termenul pentru ședința de judecată și citează părțile implicate.

Decizia prin care se soluționează conflictul juridic de natură constituțională este definitivă și se comunică autorului sesizării, precum și părților aflate în conflict, înainte de publicarea acesteia în Monitorul Oficial al României, mai precizează sursa citată.

*** Ce sunt conflictele juridice de natură constituțională: jurisprudența Curții Constituționale

Lamuriri cu privire la situațiile care fac obiectul unui conflict juridic de natură constituțională au fost aduse de către Curtea Constituțională în mai multe decizii ale sale.

Astfel, în Decizia nr. 53 din 28 ianuarie 2005, CCR a statuat că un conflict juridic de natură constituțională între autorități publice, presupune 'acte sau acțiuni concrete prin care o autoritate sau mai multe își aroga puteri, atribuții sau competențe, care, potrivit Constituției, aparțin altor autorități publice, ori omisiunea unor autorități publice, constând în declinarea competenței sau în refuzul de a îndeplini anumite acte care intra în obligațiile lor'.

'Curtea constată că opiniile, judecățile de valoare sau afirmațiile titularului unui mandat de demnitate publică, referitoare la alte autorități publice, nu constituie prin ele însele conflicte juridice între autorități publice. Parerile sau propunerile privind modul cum acționează ori ar trebui să acționeze o anumită autoritate publică sau structurile acesteia, chiar critice fiind, nu declanșează blocaje instituționale dacă nu sunt urmate de acțiuni sau inacțiuni de natură să împiedice îndeplinirea atribuțiilor constituționale ale acelor autorități publice. Asemenea pareri ori propuneri rămân în cadrul limitelor libertății de exprimare a opiniilor politice, în limitele Constituției', se mai arată în Decizia citată.

În Decizia nr. 97 din 7 februarie 2008, CCR a mai stabilit că 'un conflict juridic de natură constituțională există între două sau mai multe autorități și poate privi conținutul ori întinderea atribuțiilor lor decurgând din Constituție, ceea ce înseamnă că acestea sunt conflicte de competență, pozitive sau negative, și care pot crea blocaje instituționale'.

În Decizia nr. 417 din 3 iulie 2019, Curtea trasează care sunt trasaturile unui conflict juridic de natură constituțională: sunt conflicte juridice; sunt conflicte juridice de natură constituțională; creează blocaje instituționale; vizează nu numai conflictele de competență (pozitive sau negative) născute între autoritățile publice, ci și orice situații conflictuale a căror naștere rezidă în mod direct din textul Constituției; se referă numai la anumite autorități care pot apărea ca subiecte ale acestuia (Decizia CCR nr. 417/2019). 'Toate aceste trasături au caracter cumulativ și nicidecum alternativ, neîndeplinirea vreuneia dintre ele fiind, ab initio, o cauză de respingere a sesizării', se mai precizează în Decizia CCR nr. 417/2019.